

бикът, рогата на когото образуват полумесец. Заедно със своя син - слънчевият бог Уту (Шамаш), Син – покровителства оракулите и пред начертанията. (Мифы народов мира 1982) Луната, според древните, има влияние върху природата и живота на хората. Тя е и покровител на магьосниците. В Орфизма, Дионис – Загрей бил син на Зевс и на Луната. Луната в ролята на майка е определена най-рано от Платон, където Музей и Орфей са чеда на Селена, т.е. на Луната и на музите. В литературните контаминации към XII в., Луната е наричана гладыб – всебожество. Това определение поддържа идеята за великата богиня – майка. (Фол 1991) Луната действително отмерва най-точно различните периоди, а именно отнасящите се до нея термини са послужили първи за определяне на мярката на времето. Лунните ритми неизменно отбелязват „сътворението” (новолуние), последвано от растеж (пълнолуние), от спад и накрая „смърт” (трите нощи на безлуние). Най-вероятно, точно образът на това вечно раждане и смърт на луната е помогнал в съзнанието на първобитните хора да изкристализира усещането за периодичността на Живота и Смъртта и впоследствие, за създаването на мита за периодичното сътворение и унищожение на света. (Елиаде 1952).

Централно място в композицията заема олтарът, пред когото е застанала човешката фигура. Жертвеникът представлява каменен — висок куб или плоска плоча. На него не само се жертват живи животни, но и се оставят всички пожертвования — тестени храни, месо, ястия, пари, напитки. (Мифы народов мира 1982) Дионисовото жречество е предсказвало най-напред по изтичането на кръвта на жертвеното животно, което е било разкъсвано. Мегалитната култура изключва друг начин на свещенодействие. Разкъсването на жертвеното животно сигурно е било предшествано от човешко жертвоприношение, което възпроизвежда прецедента, т.е. разкъсването на Дионис (Загрей) от титаните. Тези практики не изключват ролята на жрицата-проницателка, която Херодот поставя в Дионисовото светилище на бесите. Жрицата трябва да бъде девственица, понеже тя е носител на чистата воля, осъществила сливането на слънчевото със земното начало. Съгласно тракийския орфизъм висшият носител на такава воля е самата велика богиня-майка, родила слънцето в земната си утроба. Над изтичащата кръв (= пламтящото вино) жрицата изрича оракули, които ще бъдат тълкувани. (Фол 1991)

Специален акцент в композицията на манистото заема атрибутът на властта – жезълът. Иконографията на скиптъра, гравирани върху манистото има Месопотамски характер. В живота на шумерите магията заема основно място.